

brez šminke

Dober, grd, hudoben, punca in sveča

Martin McDonagh: Obdlanjenje v Spokanu. Režija **Matjaž Latin**, Slovensko ljudsko gledališče Celje.

Nika Leskovšek

Dramski čas običajno ni enak odrskemu, med tisto urico ali dvema, ki jo gledalci običajno prestanejo sede, se utegnejo v dramskem univerzumu odviti vseživljenjska dramatična nehanja oseb. Ko obdlanjeni Carmichael na klavstrofobičnem Odrupododrom s preostalo roko v mešanico eksplozivnega koktejla ročno zagozdi svečo, ki odšteva čas gorenja do konca te epizode-predstave-življenja, gledalci ostanejo v (na videz) isti godlji s priklenjenima dilerčkoma, medtem ko sam odide iskat dlan, ki so mu jo sovražniki odsekali na tračnicah in mu nato z njo pomahali v slovo.

Obrtniško spretno spisano besedilo Martina McDonagha z dovolj bizarnim naslovom Obdlanjenje v Spokanu je v poigravanju s konvencijami postavljeno na primernem prizorišču z raztegljivostjo uprizoritvenih možnosti. Uprizoritveni poudarek je na visoki napetosti, občutenju terorja, ki ga dramskost izvaja nad časom, na dohajanju in zasledovanju tempa in ob ziritiranosti tudi na netolerantni nestrpnosti do vseh, ki odstopajo od konvencionalne normale. Režija **Matjaža Latina** se namuzne absurdnosti generične eksistencialne situacije, v katero s(m)o se navzoči pustili ujeti – posamezni komični efekti so prepuščeni smislu za humor publike, tu ni kaj.

Premaknjena zgodba z elementi fantastike kavbojske zgodbe ali nočne more bi bila prav lahko nespodobna, če ne bi političnih nekorektnosti zavila v črni humor, ali maketno banalna, če ne bi bila zasedba igralsko razigrana, ali moralistična, če ne bi bili liki polrealistična

mešanica v stilu: dobri, grdi, hudobni in punca; ali deprimirana, če ne bi vizualije hudomušno gradile na realističnih nasprotjih – v scenografski naznačitvi motela **Branka Hojnika** z razmajano posteljo, kovčkom odsekanih dlani (zasnova rekvizitov **Gregor Lorenci**) in nepogrešljivo sveto podobico nad njo; ter v luči estetike nizkoproročanske produkcije in v kostumografskem zrcalu **Maje Ballund** eklekticizma s pridihom getovskega.

Podoba »divjega zahoda« sredi odbogapozabljenega ameriškega mesteca, kjer se občutek izgubljenosti v prostranih možnostih meša z znervirano utesnjenostjo medčloveških odnosov, je tako spretno presajena na domača tla. Potencialni rešitelj, »receptor« Mervyn, nazadnje s počasnostjo monoloških razglabljanj le podžiga hektičnost situacije. Letargično nedovzetan za splošno trepetavo nervozo, čeprav razume in ve precej več, kot se zdi, razpoloženi **Tarek Rashid** obrača prizadevanja in junaške ideale v vir humorja, sam pa predstavlja nepojmljivo človeško

uganko, ki ji je blizu celo naslajanje nad situacijo. Vprašanje, ki ga sprovcira, je, kakšno alternativo ponuja življenje v (netolerantnem) mrtvilu vsakdana.

Popadljivi in patološko maščevalni Carmichael, ki zlovešče motri prevarantsko zalego, je v interpretaciji **Bojana Umka** na varnostni razdalji – morda bi jo bilo za zaostrovanje paradoksov še bolj zanimivo skrajšati –, skoraj človeško dostopen, kdaj mučeniški v posmehljivi izigranosti in še najbolj čez les z izbruhom otročje cepetavosti v telefonskem pogovoru z nevrotično materjo. Obema oportunističnima »hašišarjema« je kaj hitro izmaknjena vloga ubogih talcev; **Minca Lorenci** je zanesljiva kot Marilyn, jezikava in impulzivna, z naivnim zaostankom pri oceni nelagodnosti situacije, a ne povsem brez iznajdljivega preživetvenega instinkta, Toby **Andreja Murenca** pa cmeravo punče v požrtvovalni zaskrbljenosti zase (sicer pa sta Umek in Murenc sveže živo izmaknjena iz svoje siceršnje igralske lege; nekaj vsesplošnega karakterja pa doda tudi nižanje jezika – **Simon Šerbinek**).

Premaknjena fantastična drama Obdlanjenje v Spokanu se v režiji Matjaža Latina izkaže za dinamično, ostro in tudi malce komično uprizoritev.